

A császári királyi tábori püspökség bécsi ügyiratai

2000. február 1. és 2000. június 30. között a Klebelsberg Kuno ösztöndíj keretében Bécsben kutattam, amelynek témája a cs. kir. tábori püspökség 1773-tól 1867-ig tartó története volt.

Mária Terézia 1773. augusztus 18-án elrendelte a jezsuita rend feloszlatását, s ezzel a cs. kir. hadsereg tábori lelkészi szervezete is átalakult. A feloszlatást megelőzően ugyanis az uralkodó(nő) gyóntatója, mint „capellanus maior castrensis” (*Großkaplan*) egyúttal az ezredeknél és katonai intézeteknél alkalmazott tábori lelkészek előljárója is volt. A jezsuiták befolyásának a hadseregben történő visszaszorítása önmagában is komoly változásokat hozott a katonák vallási életében. A szervezeti kérdések rendezése érdekében az uralkodó 1773. december 1-jén elrendelte a tábori püspökség – egyházjogilag pontosabban fogalmazva – az Apostoli Tábori Helynökség megszervezését. 1868-ig e püspökség irányítása alatt, az egy ezred – egy katolikus plébánia elv alapján biztosították a katonák vallásos igényeinek kielégítését.

Az átnézett anyagok legnagyobb része az *ÖSTA KA Zentralstellen Archiv des Apostolischen Feldvikariates Geschäftsakten* 3–124. dobozaiban található. Az Apostoli Tábori Helynökségnek a cs. kir. Udvari Haditanáccsal folytatott levelezését is az ügyiratok között találhatjuk meg. Az előzetesen jelzett dobozszámon felül még azért kellett további dobozokat is átnézni, mert az ügyiratok közé a 25. dobozig a haditanács és a püspökség – eddig elveszetteknek hitt – iratanyagát is beosztották. Mutatója csak az 1868-at követő ügyiratoknak van, így első lépésként a német nyelvű protokollumokat olvastam át. Az ügyiratokat nem selejtezték, így többségük megtalálható az adott iratsorozatban. Témájukat tekintve főként személyi ügyek (kinevezések, jurisdikciós konfliktusok stb.), a hadsereg erkölcsi életének, valamint az apostoli tábori helynökök javaslatainak az anyagai találhatóak meg itt. A XVIII–XIX. század fordulóján jól érzékelhető a hadsereg felekezeti jellegének fokozatos megszűnése is.

Számos magyar vonatkozású iratot is beosztottak ide, hiszen a magyarországi, illetve az erdélyi katonai kerület iratanyagának nagyobb része itt található. A Hadtörténelmi Levéltárban megvan ugyan a cs. kir. szervezetek iratanyagában a budai tábori főlelkészi hivatal (*Feldsuperiorat zu Ofen*) iratainak töredéke, de Magyarországnak csak olyan anyagokat, mindenekelőtt anyakönyvi másolatokat adtak át, amelyek nem teszik lehetővé a magyar vonatkozású katonai – egyházi kerületek történetének a feldolgozását. A magyar vonatkozású iratok közül a magyarországi egyházi kerületre vonatkozó iratokat kell elsősorban megemlítenünk. Az iratok zömében német, illetve kisebb hányadban latin nyelvűek. A magyar vonatkozású iratokat írásunk végén, függelékben közöljük.

Az erdélyi tábori főlelkészség (*Feldsuperiorat in Siebenbürgen*) a Habsburg Birodalom legkisebb, ugyanakkor az alapítás sorrendjét figyelembe véve másodikként megszervezett katonai egyházi kerülete volt. Az erdélyi katonai egyházkerület korai időszakáról viszonylag kevés forrás áll rendelkezésünkre. A katonaság kivonása az egyházmegyes papság joghatósága alól éppen úgy kiváltotta az erdélyi

ordináriusok tiltakozását, mint a monarchia más püspökeiét. A nézeteltérések különösen kiéleződtek a tábori püspökség megszervezése (1773) előtti néhány évtizedben, amikor a püspökséget de jure még nem szervezték meg, de facto azonban a püspökség szervezete már kezdett kiépülni. Az összeütközéseket a birodalom vezetői úgy próbálták meg elkerülni, hogy rendeleti úton több ízben, így 1752-ben, 1771-ben, illetve 1808-ban meghatározták a tábori lelkészek, illetve az egyházmegyes papok illetékességi körét. A rendezés alapelve minden esetben az volt, hogy az ún. „mozgó katonasághoz” (*ad militiam vagam*) tartozó személyek a tábori lelkészek, míg az „álló katonasághoz” (*ad militiam stabilem*) a polgári életben tevékenykedő lelkészek joghatósága alá tartoznak. Például az aktív tábornokok, tisztek, az ezredek állománya stb. valamint ezek családtagjai, kivéve a katonai árvákat és özvegyeket, a mozgó katonasághoz tartoztak. A nyugalmazott főtisztok, a fegyver-, és lőszergyárakban alkalmazott katonák és feletteseik viszont családjukkal egyetemben az álló katonasághoz tartoztak.

Igen érdekes szerepet játszottak a magyarországi, illetve az erdélyi püspökök a tábori püspökséggel folytatott jurisdikciós konfliktusokban is. A püspökök hevesen tiltakoztak joghatóságuk vélt megsértése ellen. Brüsszel, Chur, Trier, Konstanz, Kassa, Eger – csak néhány érseki, illetve püspöki székhely, amelynek ordináriusa felemelte tiltakozó szavát a királyi rendelet ellen. Sztojka Antal erdélyi püspök például az 1750-es években interdiktummal fenyegetett meg egy tábori lelkészt, mivel az eltemetett valakit. Mária Terézia császárnő közbelépésére azonban elállt eredeti szándékától. Az 1760-as évek végén a galíciai püspökökkel, 1777-ben pedig – többek között – a milánói érsekkel vált feszülté a tábori püspökség viszonya.

Magyarországon is hasonló volt a helyzet. 1777. augusztus 16-án jelentette Franz Vahl, a lipótvári erőd tábori lelkésze, hogy az esztergomi érsek a lipótvári katonai templomot el akarja foglalni. A tábori püspök 1777. augusztus 19-én kelt válaszában megparancsolta a tábori lelkésznek, hogy ne tanúsítson tettleges ellenállást, hanem az eseményekről tegyen neki pontosan jelentést. A konfliktus lényege az volt, hogy a primás továbbra is fennhatósága alatt akarta tartani a lipótvári katonai plébániát. Ezt azonban azzal a feltétellel, hogy a tábori püspökség vállalja a fenntartási költségeket, az utóbbinak ítélték.

A jozefinista egyházpolitika reformjai gyökeresen átalakították a monarchia vallási életét, s ez alól a hadsereg sem volt kivétel. II. József császár 1781. szeptember 26-án kelt rendeletében külön is megparancsolta, hogy a hadseregben minden vallási kényszernek meg kell szűnnie. A rendeletet a haditanács – fogantatba vétel végett – átküldte a tábori püspöknek. Számos kolostort és szerzetesi közösséget feloszlattak. A feloszlattott kolostorok vagyonát az úgynevezett vallásalapba gyűjtötték össze, amelynek a további reformok költségeit kellett fedezni. Hasonló jelenségeket figyelhetünk meg a hadseregben belül is. Az itáliai tartományokban megszüntetett katonai kápolnák ezüst eszközeinek beolvasztásából 1095 forint 39 krajcár bevétel származott. II. József rendelete szerint ezen összeg kamatait a katonai templomok és kápolnák javítására kell fordítani. Az alap megóvásának felelősségét viszont az uralkodó a katonai hatóságokra bízta.

Azokat a barátokat, akiknek meghagyták a kolostoraikat, igyekeztek szekularizációra bírni, azaz arra kényszeríteni, hogy valamely egyházmegyébe lépjenek át.

Ez a szekularizációs folyamat a tábori püspökségen belül csak lassan haladt előre. 1789-ben az alkalmazásban lévő 168 tábori lelkészből 131 még szerzetes volt. I. Ferenc császár 1802. március 25-én elrendelte, hogy a szerzetesek nyilatkozzanak arról, hogy megmaradnak-e a szerzetesi kötelekben, mert a szekularizált egyházi javak élvezetéből a szerzeteseket ki fogják zárni. 1804. december 24-ig a tábori lelkészek közül mindössze 33-an szekularizáltak, így a szerzetesek a kormány szándékai ellenére a XIX. század első felében fontos szerepet játszottak a hadsereg lelki gondozásában.

Figyelemre méltó forrásokat találhatunk az ügyiratok között a Magyar Királyi Kancelláriára vonatkozóan is. A haditanács 1805. november 4-én kelt levelében értesítette Josef Crüts von Creits tábori püspököt, hogy a Magyar Királyi Kancellária megtagadta a szekularizációban való közreműködést és az átlépéshez szükséges összegek kifizetését sem vállalta. A tárgyalásokat a haditanács Napóleon előli menekülése miatt 1805-ben ugyan fel kellett függeszteni, de 1807 tavaszán a felek ott folytatták, ahol két évvel korábban abbahagyták. A kancellária véleményét öt pontban lehet összefoglalni. 1. Magyarországon – szemben az örökös tartományokkal – a szerzetesek csak ritkán szekularizálnak, mivel a nevelés területén dolgoznak, és betartják az egyházi törvényeket. 2. A szekularizáció megbotránkoztatná a katolikus híveket. 3. Az esetlegesen megszülető lemondó nyilatkozatokat semmitmondónak tekintik, és kiadóikat meg fogják büntetni. 4. Magyarországon a szerzetesek szekularizáció nélkül is kaphatnak plébániát, mint adminisztrátorok. 5. Féltő, hogy a szekularizált papok új egyházmegyékben nem viselkednének megfelelően.

A tábori püspök 1807. március 7-én kelt levelében élesen visszautasította a kancellária érveit. Ellenérvei így szóltak: 1. Tagadta, hogy Magyarországot lehetetlen a német tartományokkal egységesen kezelni. Hivatkozott arra, hogy Magyarországon is élnek szekularizált szerzetesek, és rámutatott arra is, hogy mindössze tizenhét szerzetest érintene ez a folyamat. 2. Kétségbe vonta azt is, hogy a szekularizáció törvénytelen lenne, hiszen a császár jóváhagyta a rendeletet, és számos pápai megnyilatkozás is engedélyezi a szekularizációt. 3. Kijelentette, hogy a szekularizáció mindeddig nem okozott Magyarországon közbotrányt. 4. A császár parancsát – mint írta – mind az örökös tartományokban, mind Magyarországon a püspököknek illik végrehajtani. 5. Az idős szerzeteseknek, ahelyett, hogy plébániát kapnának, inkább vissza kellene vonulni kolostoraikba. 6. Javasolta, hogy a tizenhét érintett szerzetesnek engedjék meg, hogy Rómától kérjék szekularizációjukat. Néhány nappal később azonban a tábori püspök elismerte, hogy kockázatos lenne a magyarországi püspökök hozzájárulása nélkül egyenesen Rómához fordulni a szekularizációs kérelmekkel. A haditanács ugyan megdicsérte a tábori püspök eljárását, de az adott katonai és politikai körülmények között az uralkodó jobbnak látta, ha enged: a szekularizációs rendelet érvényességét még 1807-ben az örökös tartományokra korlátozta. Az 1807. június 9-én kelt rendelet szerint a haditanács által kért szerzetes tábori papok világiakká tételétől el kell állni, hacsak azt a szerzetes nem kérelmezi.

Még 1774-ben javasolta Dr. Heinrich Johann von Kerens tábori püspök, hogy az ezredesektől, illetve az ezredtulajdonosoktól vonják meg a tábori lelkészek kinevezésének a jogát, vagy legalább a kinevezendő káplánokat megerősítés végett

terjesszék fel a tábori püspöknek. A napóleoni háborúk időszakában a cs. kir. hadsereg egyre nagyobb tábori lelkészi hiánnyal küszködött. I. Ferenc császár 1799-ben utasítást adott a probléma megoldására. A császár 1799. december 9-én kelt levelében azt javasolta, hogy az utánpótlás biztosítása érdekében alapított ösztöndíjakat, amelyeket az illetékes megyéspüspököknek kellett fizetni, az új toborzási rendszernek megfelelően alakítsák ki. A megyéspüspököket kötelezni kellene a szükséges lelkészek felajánlására (prezentációjára). A tábori lelkészek kinevezése a tábori püspök feladata lenne. A tíz évig szolgálók jogot nyernének egy plébánia elfoglalására, a több mint tizenöt éven át szolgáló hadlelkészek pedig nyugdíjra is igényt tarthatnának.

1801. április 28-án kelt válaszában Sigmund Anton von Hohenwarth gróf, tábori püspök az ösztöndíjas helyek felosztásánál a hadsereg szükségletei mellett a nyelvi szempontok fontosságára hívta fel a figyelmet. Ő maga tíz német és cseh, három német, krajnai és fried, hét lengyel, és tíz magyar–szláv ösztöndíj megalapítását javasolta. Úgy vélte, hogy ha Itáliában is felállítanak ezredeket, azokhoz nem lesz nehéz papokat találni. Javasolta továbbá, hogy a kinevezésre ajánlott papok 30. életévüket betöltött lelkészek legyenek, akik már négy-öt éves pasztorációs gyakorlattal rendelkeznek. Egyetértve a császári javaslatok többségével, kinyilvánította, hogy az ezredes, illetve az ezredtulajdonos megtarthatná javaslattételi jogát, feltéve, ha az illető lelkészt személyesen is ismeri. Ugyanakkor sürgette az új rendszer mielőbbi életbe léptetését.

Hohenwarth halálát követően az újonnan kinevezett tábori püspök, Gottfried Joseph Crüts von Creits javasolta, hogy a prezentációs jogot vegyék el az ezredesektől, illetve az ezredtulajdonosoktól, és azt ruházzák át a megyéspüspökökre. Az örökös tartományokban székelő püspökök készek voltak a prezentációs jog átvételére, de a magyar püspökök ismét ellenálltak. Időközben az osztrák püspökök a tábori lelkészek fizetésének javítására tettek javaslatot. 1805. március 25-én I. Ferenc elrendelte, hogy a prezentációs jogot azon megyéspüspöknek kell gyakorolni, aki az illető ezred hadfogadó, illetve toborzó kerületének területén püspöki joghatósággal rendelkezik.

A magyarországi püspökökkel azonban az illetékes hatóságoknak tovább kellett tárgyalni. 1808. február 27-én közölte a haditanács a tábori püspökkel, hogy a magyarországi püspökök immáron készek a prezentációs jog átvállalására. Creits örömét fejezte ki e váratlan fejlemény fölött, de öröme túl korai volt. Amint ilyenkor szokásos volt, egy bizottságot alapítottak, amelynek a részleteket ki kellett dolgoznia, így többek között arról kellett volna döntenie, hogy melyik ezred melyik egyházmegyéhez tartozik. A tábori püspök feleslegesnek tartotta a németen kívül további nyelvek tanítását, mondván, hogy a kispapok az adott területen divatozó nyelveket úgys is ismerik. A magyarországi püspökök szerették volna a prezentáció átvállalásért cserébe a korábban már eltörölt egyháziak számára biztosított bírósági kiváltság, a „privilegium fori clericalis” helyreállítását kikényszeríteni. A Magyar Királyi Kancelláriához intézett, 1811. március 24-én kelt leirat a püspökök kérését a hadlelkészet és a katonai igazságszolgáltatás lényegével és alaptörvényével ellentétesnek minősítette, és elutasította. Kötelezte a püspököket a prezentációs jog átvételére, a tábori lelkészeket pedig, hasonlóan más tartományokból származó tábori lelkészekhez, egyházfegyelmi-, és hivatali ügyekben a

tábori püspök, büntető-, és polgári jogi ügyekben a katonai igazságügyi hatóságok alá rendelte. Hozzájárult viszont az uralkodó a magyarországi származású tábori lelkészek fizetésének 100-ról 150 forintra való fölemeléséhez. Hasonló tartalmú rendeletet intéztek az erdélyi hatóságokhoz is.

A napóleoni háborúk korából ki kell emelnünk a házassági ügyekre, valamint a felekezeti tolerancia térnyerésére vonatkozó iratokat. A reformkori iratokban egyre többször merült fel a protestáns katonák szabad vallásgyakorlatának a kérdése. A tábori püspökség nem akarta megakadályozni, hogy Itáliában egy protestáns lelkészt alkalmazzanak a császári hadseregben, de arra törekedett, hogy lehetőség szerint minél kevesebb protestáns tábori lelkészt foglalkoztassanak. 1834. november 15-én a haditanács a tábori püspökkel egyetértésben jóváhagyta a Magyar Királyi Kancellária javaslatát Bukva Lajos evangélikus-, és Harsányi Sámuel református tábori lelkész alkalmazásáról. A két lelkész Veronába utazott, majd Bukvát Bresciába, Harsányit pedig Cremona-ba vezényelték. Az evangélikus lelkészt 1837-ben Mantovába helyezték át, tekintettel a 32. seregre nagyszámú evangélikus katonájára, majd 1838-ban Milánóba vezényelték. Harsányi nem tölthetett hosszú időt Cremona-ban, hiszen 1835. január 26-án még Miskolcon volt és még ugyanebben a hónapban áthelyezték Milánóba. Harsányi Sámuel 1848-ban Joseph von Radetzky cs. kir. tábornagy, az itáliai cs. kir. csapatok főparancsnoka elbocsátotta, így hosszú éveken át egyetlen protestáns lelkészt alkalmaztak a hadseregben. Magyar vonatkozásban mindenképpen érdekes, hogy 1848–1849-ben a megszálló erők nem találtak olyan lelkészeket Magyarországon, akik vállalták volna a szolgálatot. A szabadságharcot megelőző iratanyagból különösen a magyarországi püspökök prezentációs leveleit kell kiemelnünk, mint fontos magyar vonatkozású forrásokat.

A 14. seregre egyházi protokolluma (Verordnungsbuch – tkp. parancskönyv, amely a helynökség, illetve az adott főlelkészség rendeleteit tartalmazza) mellett a 47. seregre is átnéztem, mivel a 14. seregre protokolluma csak 1829-ig található meg. Itt található adatokat a kápolnák felszereléséről, a misék havi számáról, a tábori lelkészek fizetéséről, az anyakönyvi kivonatok helyes vezetéséről stb.

A kéziratos sematizmusokból összeállítottam a magyarországi-, és erdélyi prezentációjú tábori lelkészek névjegyzékét, bár ezek a nyomtatásban megjelent sematizmusokkal még kiegészítendőek. Az erdélyi, magyar kiegészítésű ezredek lelkészeinek névsorát egyik tanulmányom függelékében már közöltem (*Az erdélyi tábori főlelkészség története [1750–1868]*). A viseleti jegyzékekben a származás, nyelvtudás a prezentáló egyházmege, a zsold, illetve a fegyelmi viszonyok vonatkozásában jutottam értékes adatokhoz. A tábori lelkészek esetében a nyelvtudásnak nagyobb jelentősége volt, mint a tisztek esetében, hiszen pasztorációs feladataikat csak megfelelő szintű nyelvtudás birtokában tudták ellátni. Kinevezésüknél ezért fizikai képességeiken és politikai megbízhatóságukon túlmenően gyakran nyelvtudásuk volt a legfontosabb tényező. A tábori lelkészek fizetését a XIX. század közepéig egy meglehetősen bonyolult rendszer alapján kapták, amely beosztásuktól, illetve állomáshelyüktől egyaránt függött. Összességében a tisztkar alsó rétegével megegyező ellátásra számíthattak. A hadlelkészi kar fegyelmi viszonyai más nem harcoló testületekkel összevetve jónak mondhatóak, noha az 1848-as forradalmak néhányukat szembe fordították az uralkodóházzal.

Függelék

- 1.) A Klebelsberg Kuno Ösztöndíj segítségével elvégzett kutatások eredményeit hasznosító közlemények, tanulmányok, illetve kötetek:

ZAKAR Péter: *A tábori lelképásztorkodás forrásai 1773–1868.* In: *Egyháztörténeti Szemle* 1/2. (2000) 2. szám 23–29.

„Egyedül Kossuth szava parancsolt...” *Katolikus papok feljegyzései az 1848/49-es szabadságharc eseményeiről.* S.a.r.: ZAKAR Péter. Szeged, 2001. 241

ZAKAR Péter: *Az erdélyi tábori főlelkészség története (1750–1868).* In: *Aetas* 2002/1. 111–130.

ZAKAR Péter: *Protestáns katonák lelki gondozása a cs. kir. hadseregben, 1773–1868.* In: *Hadtörténelmi Közlemények* 115 (2002) 1. szám 3–33.

ZAKAR Peter: *Vom Katholizismus zur Toleranz. Die Geschichte der Militärgeistlichkeit in der k. k. Armee 1773–1868.* In: *Collegium Hungaricum-Studien* 1 (2003) 201–218.

Hrsg. UJVÁRY Gábor und KERÉKES Dóra

ZAKAR Péter: „*Hazám sorsa az én sorsom*”. *Az Esztergomi érsekség 1848/49-ben.* Szeged, 2003. (S. a.)

- 2.) Az Apostoli Tábori Helynökség néhány magyar vonatkozású irata (ÖStA KA Zentralstellen Archiv des Apostolischen Feldvikariates)

doboz száma	doboz tartalma	magyar vonatkozású irat	magyar vonatkozású irat jelzete
3.	1776–1778	A HKR kéri a helynököt, hogy Reviczky magyarországi főlelkész juriszdikcióját terjesszék ki a Bánságra és Szlavóniára is.	1776:32. 1776:33. (a juriszdikciót kiterjesztették)
4.	1779–1781	A HKR rendelete: a budai ferenccsek a budai hadipénztárból évi 100 fl-t kapnak a katonaság ellátása fejében.	1779:36.
5.	1782–1785	A HKR és az apostoli tábori helynök vitája a magyarországi tábori főlelkész kinevezése kapcsán	1782:1–11.
8.	1796–1798	A Helynökség indokai az erdélyi főlelkészi állás be nem töltésével kapcsolatban	1796:20.
11.	1805–1806	A magyarországi kiegészítésű ezredes tábori lelkészeinek fizetésével kapcsolatos rendelet.	1805:117.

12.	1807–1809	A magyarországi püspökök vonakodnak átvállalni a prezentációs jogot.	1807:12. 1808:17., 18.
13.	1810–1811	Az uralkodó elutasító határozata a magyarországi és az erdélyi ordináriusok prezentációval kapcsolatos álláspontjáról	1811:28., 35.
19.	1818	A szlavóniai főhadparancsnokság egy önálló péterváradi tábori lelkész kinevezését sürgeti.	1818:187.
23.	1822–1823	Nagy József lombardiai főlelkészt mantuai tiszteletbeli kanoonokká nevezték ki.	1822:175.
26.	1774–1776	Ignatz Radl, a Gyulay ezred káplánja jelenti, hogy ezredének egy katonájához Kolozsváron egy református lelkészt hívtak.	1774:1.
27.	1776–1777	Franz Vahl jelenti, hogy Magyarország prímása vizitáció címén el akarja foglalni a lipótvári helyőrségi templomot.	1777:34.
28.	1778	Reviczky magyarországi főlelkész évnegyedes jelentése (Buda, 1778. február 15.)	1778:8.
32.	1785–1786	Milassin főlelkész jelentése a megtérésekről	1785:32.
32.	1785–1786	A magyarországi főlelkész évnegyedes jelentése (1785. augusztus 10.)	1785:37.
37.	1791–1792	Az erdélyi tábori lelkészek jegyzéke (1792. október 31.)	1792:39.
40.	1795	Szakáts János közlegény és Sicho Sára vegyes házasságának ügye (1795. február 1.)	1795:d. sz.
46.	1802–1803	Novák Péter erdélyi tábori főlelkész évnegyedes jelentése (1802. január 26.)	1802:d. sz.
50.	1811–1813	Kovacsóczy Ignác mezőhegyesi tábori lelkész jelentése (1812. december 1.)	1812:d. sz.
58.	1822	A péterváradi plébános és az ott állomásozó tábori lelkész közötti juriszdikciós konfliktus	1822:1., 9., 20.

61.	1824/9–1825/8	Czigler Ignác a Theresianumba kéri magát áthelyezni. (1824. december 6.)	
66.	1828/1081–1850	Varjú Viktor magyarországi tábori főlelkész jelentése	1828:1344.
67.	1828/1851–1829/520	Az ezredtulajdonos jelentése Gonczeczky János prezentációjáról.	1829:504.
72.	1830/1301–2166	Vajda Ignác erdélyi tábori főlelkész jelentése	1830:1560.
75.	1831/1351–2250	Cziny József pesti tábori lelkész megintése	1831:1867.
76.	1831/2251–1832/440	Pyrker János egri érsek levele	1832:60.
82.	1834/1–390	Az erdélyi g. n. e. püspök kérelmét elutasítják, amelyben további ortodox tábori lelkészek kinevezését kérte.	1834:21.
83.	1834/391–730	A HKR tudatja az apostoli tábori helynökkel az uralkodó határozatát a protestáns katonák lelki gondozásáról a hadseregben.	1834:415.
84.	1834/731–1140	Palugyay Imre kassai püspök levele	1834:979
87.	1835/491–950	Petheő János közlegény áttérésének ügye	1835:740.
95.	1837/1321–1838/310	Kurillay János komáromi tábori lelkész elleni panasz: ágyasa van.	1837:1390.
99.	1839/291–810	Czigler Ignác jelentése.	1839:449.
102.	1840/391–860	Vajda Ignác jelentése a egyes házasságokkal kapcsolatos erdélyi visszaélésekről	1840:405.
111.	1843/501–930	Taubner Károly életrajzi adatai	1843:798.
114.	1844/1481–1845/350	Vajda Ignác viseleti jegyzéke	1845:207.
117.	1845/1351–1846/450	Döntés Vajda Ignác és a gyulafehérvári tábori lelkész konfliktusában	1846:208.
118.	1846/451–950	Az apostoli tábori helynök tiltakozik az ellen, hogy Czigler Ignác „vicarius generalis castrensis”-nek címezi magát.	1846:510.
119.	1846/951–1847/160	Pyrker János egri érsek levele	1847:53.

119.	1846/951– 1847/160	Bémer László nagyváradai püspök levele	1847:482.
121.	1847/741–1333	Czigler Ignác jelenti, hogy megérkezett a pozsonyi országgyűlésre.	1847:1155.
123.	1848/481–1000	Fischer lombardiai tábori főpap bírálja a magyarországi kolostorokból tábori lelkészi szolgálatra rendelt szerzeteseket.	1848:571.
123.	1848/481–1000	Jelentés Szegh Pál, a 48. sörgegyezred káplánjának haláláról	1848:949.